καὶ μὴ μπορῶντας ν' ἀνεχθῆ περισσότερο τὴν τυραννία του, δραπέτευσε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ πῆγε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἄρχισε νὰ περνάη ζωὴ κάθε ἄλλο παρὰ ἠθικὴ καὶ ἔντιμη.

Ὅταν ὁ Ἀρμάνδος τὸ ἔμαθε αὐτό, κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε, μὲ εἰλικρινῆ πόνο :

—Δυστυχισμένη γυναῖκα !... Δὲν μπόρεσα νὰ σώσω τὴν ψυχή της ἀπὸ τὴ φωτιὰ τῆς Κολάσεως !... Ὁ Θεὸς ἂς τὴν λυπηθῆ !...

Φαίνεται ὅτι ὁ Ἀρμάνδος ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῆ στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του κάποια ἀγάπη γιὰ τὴ γυναίκα του, γιατί ἔκανε πολλὰ διαβήματα γιὰ νὰ τὴν πείση νὰ ξαναγυρίση κοντά του. Ἐκείνη ὅμως, ἡ ὁποία εἶδε κι' ἔπαθε ὥσπου ν' ἀποχτήση τὴν ἐλευθερία της, δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως διάθεση νὰ ἐγκαταλείψη τὸ Λονδῖνον καὶ τὴν ἀγαλιὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου Β', ὁ ὁποῖος μαγεύτηκε ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη ὠμορφιά της, γιὰ νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὸν ἀνισόρροπο, τὸν τύραννο σύζυγό της...

* * *

Ἕνα πρωΐ, ὁ Ἀρμάνδος ξύπνησε μὲ μιὰ μεγαλοψυχὰ ἔμπνευσι. Φώναξε τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό του στὴν κρεββατοκάμαρά του καὶ ἀνεκοίνωσε σ' ὅλους ὅτι ἀπὸ τὴ μέρα κείνη τὰ καθήκοντα καθενὸς θὰ ὁριζόντουσαν μὲ τὸν κλῆρο !... Τ' ἀποτελέσματα τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς ἐμπνεύσεώς ἦσαν νὰ πέση στὸν βιβλιοθηκάριο ὁ κλῆρος νὰ γίνη....μάγειρος, ἐνῶ ὁ μάγειρος ἔγινε κηπουρὸς καὶ ὁ κηπουρὸς βιβλιοθηκάριος !

Φαντάξεσθε τώρα τί ἀναστάτωσι ἔφερε στὸ μέγαρο αὐτὴ ἡ ἀλλαγή ! Ὡστόσο, ὁ οἰκοδεσπότης ἦταν κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀναστατωσοῦρα ποὺ κατώρθωσε νὰ δημιουργήση στὸ σπίτι του...

Καὶ τὰ χρόνια περνούσανε ὅμως καὶ ἀπαράλλαχτα γιὰ τὸν μισοτρελλὸ Ἀρμάνδο, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ διακηρύσση ὅτι μονάχα μὲ τὴν ἀγνότητα θὰ μποροῦσε ὁ ἄνθρωπος νὰ κατακτήση τὸν Παράδεισο, ἐνῶ συγχρόνως ἔκανε ὁ ἴδιος πράξεις, ποὺ θὰ προκαλοῦσαν τὴ βδελυγμία καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ζώων !...

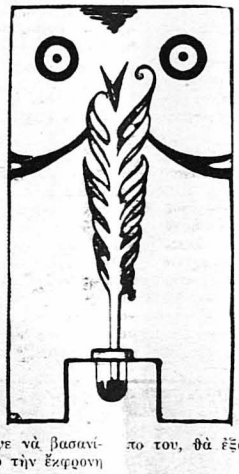

Μιὰ μέρα ὁ Ἀρμάνδος ἔμαθε πὼς ἡ γυναῖκα του πέθανε στὸ Λονδῖνον, ὡραία ἀκόμα καὶ ἐπιθυμητή, μὰ πάμπτωχη, χρεωμένη ὥς τὸ λαιμό ! Ἡ πρώτη δουλειά του ἦταν νὰ γράψη στὴν Ἀγγλία, ζητῶντας νὰ τοῦ στείλουν τὸ πτῶμα τῆς Ὀρτανσίας. Μὰ οἱ δανεισταὶ τῆς νεκρᾶς σκέφτηκαν νὰ τὸν ἐκβιάσουν. Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν ὅτι, ἂν δὲν ξοφλοῦσε τὰ χρέη ποὺ εἶχε συνάψει ἡ γυναῖκα του, δὲν θὰ τὸν ἄφηναν νὰ πάρη τὸ πτῶμα της !

Ὁ Ἀρμάνδος ὑπέκυψε στὸν χονδροειδῆ αὐτὸν ἐκβιασμό. Πλήρωσε τοὺς δανειστάς, παρέλαβε τὸ πτῶμα, τὸ βαλσάμωσε καὶ....κάθε νύχτα τὸ ἔβαζε στὸ κρεββάτι του καὶ κοιμόταν δίπλα του !... Καὶ ὅταν ταξείδευε, τὸ ἔπαιρνε πάντοτε μαζύ του, μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο φέρετρο !

Ἕνα πρωΐ ὁ Ἀρμάνδος διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ πάρουν τὸ πτῶμα καὶ νὰ τὸ θάψουν στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου του !...

Τὴν ἑπομένη τὸν βρήκανε κι' αὐτὸν νεκρὸ στὸ κρεββάτι του...

Στὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε ἕνα ἀγαλματάκι τῆς Παναγίας καὶ στὸ ἄλλο ἕνα....γυναικεῖο στηθόδεσμο, ἐνθύμιο ποιοῦ ξέρει ποιᾶς φίλης του !...

Ὡς τὴν τελευταία του στιγμή, ὁ Ἀρμάνδος δὲν ἔπαψε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὴ βαθειά του προσήλωσι πρὸς τὰ θεῖα καὶ ἀπὸ τὴν ἔκφρονη μανία του γιὰ τὶς ἐπίγειες ἡδονές !...

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Κι' ἡ πιὸ θρῆσκα γυναῖκα εἶνε ἱκανὴ ν' ἀναβάλη γι' αὔριο τὴν ἐπικοινωνία της μὲ τὸν Δημιουργό, ἂν τύχει νὰ τῆς δώση σήμερα ραντεβοῦ ἡ μοδίστρα της !

Μὰξ Ὀ'Ρῶλ

* * *

Ἕνα μεγάλο λάθος μόνον ἔκανε ὁ Θεός : Τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου... Τί τέλειος, ἀλήθεια, θἄταν, ἂν δὲν εἶχε κάνει τὸ λάθος αὐτό !...

Ἀνατὸλ Φρὰνς

* * *

Ἂν μπῆ καὶ μία μόνον Παρισινὴ στὸν Παράδεισο, εἶμαι βέβαιος πὼς μέσα σὲ μιὰ βδομάδα τὸ πολὺ θἄχη κατορθώσει νὰ πείση τὸν Θεὸ νὰ....χρηγήση γενικὴ ἀμνηστεία στὴν Κόλασι !...

Θ. Γκωτιὲ

* * *

Στὴν ἐκκλησία ἡ θλίψι γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀγαπητοῦ φίλου δὲν ἐμποδίζει καὶ τὸν καλύτερο ἀκόμη ἄνθρωπο ἀπὸ τοῦ νὰ....προσέχη μὴν τύχει καὶ λερωθῆ τὸ κατπέλλο του ἀπὸ κανένα κερὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ν' ἀνηψιχῆ μήπως γευματίσει ἀργά...

Ἐμὶλ Μπὲρ

* * *

Ὁ θρησκόληπτος εἶνε ἕνας δειλός. Αἰσθάνεται περισσότερο φόβο γιὰ τὸ Θεό, παρὰ ἀγάπη.

Ρασπάϊγ

* * *

Οἱ ἄνθρωποι κατώρθωσαν νὰ μεταφέρουν στὸν οὐρανὸ ὅλες τὶς κουταμάρες τῆς γῆς.

Βολταῖρος

* * *

Ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἔστειλε στὴ γῆ δεύτερο κατακλυσμό, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι εἶδε πόσο ἄχρηστος ὑπῆρξε ὁ πρῶτος...

Σαμφὸρ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἰμπρεσσάριος Σύρμαν κι' ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. Ἕνας περίπατος βασιλέων. Ἐπάνω στὸ ἁμάξι τοῦ χωρικοῦ. Ποιός ἦταν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ποιός ὁ Σατανᾶς. Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ κ' ἡ Ἀδελίνα Πάττι. Ποτὲ κοιμᾶται ἡ φωνή, κτλ.

Ἀπὸ τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ διασήμου ἰμπρεσσαρίου τοῦ παρελθόντος αἰῶνος Σύρμαν, τὰ ὁποῖα σημείωσαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία κι' ἔχουν ἐκδοθῆ πολλὲς φορὲς σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς Εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες, μεταφράζουμε τὰ παρακάτω περίεργα καὶ αὐθεντικὰ ἀνέκδοτα :

Κατὰ τὸ 1886 ὁ Σύρμαν βρισκόταν στὴν Κοπεγχάγη, ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς λαμπροῦ θιάσου, κι' ἔδινε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία παραστάσεις στὸ Βασιλικὸ θέατρο. Ἕνα ἀπόγευμα εἶχε τὴν τιμὴ νὰ προσκυνῆ ἀπ' τὸν ἀείμνηστο βασιλέα μας Γεώργιο, ὁ ὁποῖος παρεπιδημοῦσε τότε στὴν Κοπεγχάγη, σὲ φιλικὸ περίπατο λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἐνῶ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά, ἀπορροφημένοι κι' οἱ δυὸ τους ἀπὸ μιὰ οἰκειοτάτη συζήτησι περὶ θεάτρου καὶ τέχνης, συναντήσαν στὸ δρόμο τὸν Τσάρο τῆς Ρωσσίας καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν κι' αὐτοὶ στὴ Δανία.

Ἀκολούθησε μιὰ ἐγκαρδιωτάτη συνομιλία, κι' ὅλοι μαζὺ ἐξακολούθησαν τὸν περίπατο. Ἔξαφνα ὅμως βροντὲς κι' ἀστροπὲς στὸν συννεφιασμένο οὐρανό, φανέρωσαν ὅτι ἡ καταιγὶς ἦταν πολὺ κοντά. Γιὰ νὰ προλάβουν τὸ ξέσπασμά της, σταμάτησαν ἕναν ἀγαθὸ χωρικό, ὁ ὁποῖος πήγαινε μὲ τ' ἁμαξάκι του στὴν πόλι, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς πάρη μαζύ του. Πρόθυμος ἐκεῖνος, δὲ θῆκε. Ἡ τρεῖς Μεγαλειότητες στριμώχθηκαν μέσα στὸ ἁμαξάκι κ' ὁ ἰμπρεσσάριος βρῆκε θέσι πλάι στὸ χωρικό.

Στὸ δρόμο ὁ ἀφελὴς χωρικὸς ἔπιασε κουβέντα μὲ τὸν Σύρμαν κι' ἄρχισε νὰ τὸν ρωτάη :

—Ἐκεῖνος ὁ ἀκριβὸς ἀτ' τοὺς τρεῖς αὐτοὺς κυρίους, ποιὸς εἶνε ;

Ὁ Σύρμαν δὲν δίστασε ν' ἀπαντήση :

—Εἶνε ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας !...

—Χμ... χμ..., μουρμούρισε ὁ χωρικός, νομίζοντας ὅτι τὸν κοροϊδεύαν. Ἀμ' ὁ μεσαῖος ;

—Εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος !...

—Κι' ὁ τρίτος ; ξεφώνισε ἀνυπόμονα ὁ χωρικός.

—Εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας !...

—Κι' ἐμεῖς οἱ διὸ ξέρετε ποιοὶ εἰμαστε ; ξεφώνισε, ἔξω φρενῶν πειὰ ὁ ἀφελὴς χωρικὸς στὸν ξεκαρδισμένο ἰμπρεσσάριο.

—Ὄχι ! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, δῆθεν μὲ ἀφέλεια.

—Ἔ, νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ ! ξαναούρλιαξε ὁ χωρικός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ σεῖς ἕνας Σατανᾶς, ποὺ κοροϊδεύετε τὰ ἄστρα μου μαλλιά !...

Φαντασθῆτε τὴν ἰλαρότητα τῶν τριῶν ἐστεμμένων, ὅταν ζήτησαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὸν Σύρμαν τὴν αἰτία τῆς ὀργῆς τοῦ χωρικοῦ. Κι' ἀσφαλῶς ἐκεῖνος ὁ καϋμένος, παρ' ὅλη τὴν γενναιοδωρία, μὲ τὴν ὁποίαν πληρώθηκε τὸν κόπο του, θὰ ἐξακολουθῆ ἀκόμα νὰ πιστεύη ὅτι τὸν κοροϊδεψαν !...

* * *

Κάποτε, ὅταν ὁ Σύρμαν βρισκόταν μὲ τὴν περίφημη πριμαντόννα Ἀδελίνα Πάττι στὴ Βιέννη, τὸν φώναξε σὲ μιὰ ἀπογευματινὴ παράστασι στὸ θεωρεῖο του ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ καὶ τοῦ....ἐξομολογήθηκε τὰ ἑξῆς :

—Φίλτατε Σύρμαν, ἡ Ἀδελίνα σου εἶνε ὑπέροχη, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ Θεό της... Ἔκαμε κάτι, τὸ ὁποῖο μὲ πείραξε βαθειά...

—Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ δυσαρέστησε τὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα ; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Σύρμαν.

Κι' ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ, ὁ ἀγαθὸς ὅσο καὶ δυστυχὴς ἐκεῖνος μονάρχης, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας :

—Φαντάσου, ὅτι τῆς παρήγγειλα μὲ τὸν ὑπασπιστή μου νὰ ἐπαναλάβη δυὸ φορὲς ἕνα εὐνοούμενό μου κομμάτι ἀπὸ τὸ μελόδραμα, κι' ἐκείνη παρήγγειλε : «Ἂν ἡ Μεγαλειότης του τραγουδήσει γιὰ μένα στὴ βραδυνὴ παράστασι, εὐχαρίστως νὰ κουράσω τὴ φωνή μου τώρα !...».

Ὁ Σύρμαν βεβαιώνει ὡς αὐθεντικὴ τὴν αὐθάδεια αὐτὴ τῆς θελκτικῆς ὅσο καὶ ἀπερίγραπτης Ἀδελίνας !...

* * *

Ὁ ὕπατος Καμπασερὲς — ἐπὶ Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως — κάλεσε κάποτε σὲ τραπέζι πολλὲς προσωπικότητες κι' ἀρκετοὺς καλλιτέχνες.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς δεξιώσεως, παρακάλεσε τὸν διάσημο καλλιτέχνη τοῦ ἄσματος Γκαρὰ νὰ τραγουδήση κάτι.

Πεισμωμένος ὁ Γκαρά, γιατί τόσο ἀργὰ θυμήθηκαν νὰ τοῦ ἀπευθύνουν μιὰ τέτοια παράκλησι, ἔβγαλε τὸ ρολόγι του καὶ εἶπε στὸν Καμπασερὲς ἀτάραχα :

—Ἀδύνατον, πολῖτα ὕπατε... Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα κι' ἡ φωνή μου κοιμήθηκε πειά !...